मिलित्वा देवतारूपा अक्षरावयवाः। तत्सङ्घातरूपेयं बृहती देवताऽऽदित्यमण्डलस्याधारभूता तया धारितमादित्यमण्डलं अधो न पततीति स्तोत्रगानकाले भावनार्थमिदं देवतारूपं निरूप्यते॥

अथ देवतारूपाणां छन्दसां सम्वादमुखेन सर्व्वेषां प्रशस्तं बृहतीरूपत्वं सम्पादयति। "यानि च छन्दाꣳस्यत्यरिच्यन्त। यानि च नोदभवन्। तानि निर्वीर्य्याणि हीनान्यमन्यन्त। साब्रवीद् बृहती। मामेव भूत्वा। मामुपसꣳश्रयतेति। चतुर्भिरक्षरैरनुष्टुब्बृहतीं नोदभवत्। चतुर्भिरक्षरैः पङ्क्तिर्बृहतीमत्यरिच्यत। तस्यामेतानि चत्वार्य्यक्षराण्यपच्छिद्यादधात्[२]। ते बृहती एव भूत्वा। बृहतीमुपसमश्रयताम्" इति। यानि पङ्क्त्यादीनि बृहत्या अधिकाक्षराणि यानि चानुष्टुबादीनि बृहतीं पूरयितुं न पर्य्याप्तानि तानि द्विविधान्यपि स्वमनस्ये-वममन्यन्त, वयं निर्वीर्य्याणि बृहतीकार्य्यं सम्पादयितुमसम-र्थानि। अतो हीनानि अधमानीति तेषां खेदं दृष्ट्वा तत्प-रिहारोपायं सा बृहतीदेवताऽब्रवीत्। हे छन्दांसि यूयं मामेव भूत्वा प्राप्य मदीयामेवाक्षरसङ्ख्यां धृत्वेत्यर्थः। ततो मामुपेत्य सम्यक् सेवध्वमिति। तत्रानुष्टुभो द्वात्रिंशदक्षरत्वात् बृहत्या षट्त्रिंशदक्षरत्वात् बृहत्या चतुर्भिरक्षरैरियं अनु-ष्टुब्बृहतीं पूरयितुं न समर्था। पङ्क्तेः पञ्चभिः पादैरुपेतत्वात्। एकैकस्य पादस्याष्टाक्षरत्वे सति चत्वारिंशदक्षरा पङ्क्तिः सम्प-द्यते। चतुर्भिरक्षरैः पङ्क्तिर्बृहत्या अधिका। तस्यां पङ्क्तौ